

VERSEK.

TAVASZI FAGY.

Tavaszi éj — hülő ajkkal hideg csókot
 lehel rá a zöldköntösű szüz rónákra, —
 Zsenge füvek, gyenge plánták fulladoznak
 a halálos csók alatt,

Rüggásztlócskák, szirmok színes vitorlái
 összebújnak, lelankadnak nagy didergőn
 S puha, pelyhes fészkeikre gubbaszkodva
 hűzódnek a madarak . . .

Dér-harmatgyöngy hull a fákra,
 hűs fuvallat libben lombos ágon át —
 Étel hamvad, élet sorvad — megborzognak
 bokrok, húsos levelek —

Nyirkos éjben vándor darvak hangos
 jajjal, fájdalmasan krugatnak fent:
 Szálljunk, szálljunk szebb vidékre,
 verőfénybe — arra délre melegebb!

Acélfényű szürkeségbe: égi fáklyák,
 apró máglyák gyulladnak ki lobbanón —
 Röszelángok, szalmacsóvák messzelátszó,
 rakétázó fénye ég —

Gomolygó füst — fázós, subás alakoknak
 szemeből könnyet csal ki:
 Háttha, háttha a hideg száj langgyá válna —
 háttha könnyörül az ég!?

De hiába könny, igyekvés, gond, aggodás,
 birkózás a gyilkos Rémmel, —
 A halálcók észrevétlen erdőn,
 réten, halmon, völgyön átremeg —
 Dérkalárist, jégkalárist szór a fákra,
 a virágra, zsenge fűre,
 És csirába öl meg mosolyt, gerjedező,
 csilingelő életet!

Tavaszi éj . . . csókol-csókol s a kelő nap
 száz halottra vet sugárzó fénynyilat,
 Letarolt föld ravatalán a roztábla:
 szertehulló gyászlepel, —
 S rozsdásodó szénarendek, feketedő
 búzaföldek felett — trillás,
 Égbeszálló, kis pacsirta szívszakasztó
 gyászindulót énekel . . .

ZÁPOR.

Ezüstlábú zápor
szalad a réten át,
karsú nyakáról
talán a szél
letépte
a gyöngysort
és most
piros, fehér
és zöld kaláris
pereg alá,
fejükre borítják
tarka szoknyájuk
a szénagyűjtő lányok:
kacag a sárga pitypang,
majd sírva
néz a karsú bokájú
zápor után.

Varga Sándor Frigyes.

CSODÁLATOS ÉJ.

Hegyek ölébe simuló falut
ezüstös fénnel permetez a hold.
Ez éjen minden kín, jaj elaludt
s az ég a földre védve ráhajolt.

Valami tüneményt, jelt áhítottok:
le kell gyűrnöm ez igéző jelent
s a zárt rejtélyre majd reányítok.

Az éj sejtelmes, sápadt fátylat ölt.
Szívem megejtő, mély titkot kutat:
miért meleg, mosolygó ma a föld? ...
S bővölten tiprom tovább az utat.

Megsejtem hirtelen a Végtelent,
lassan, zizzelve hull le a titok
mesés leple: az Úr jár idelent.

Jolsvai Elek Pelbárt.

ERDŐKERÜLŐ.

Messze aranyerdő,
Messze ezüsterdő,
Álmam rengetege
Csodabeli erdő,
Kerüldöd maradok.

Aranyalmafádon,
Ezüstalmafádon
Mesegyümölcs terem
Minden csodafádon,
Könny-karbunkulusok.

Aranyvadászban,
Ezüstvadászban,
Ha széttép az éhség
Csodavadászban,
Jaj, be szépet halok.

Számadó Ernő.

ÁLOMBÉLI GALAMBOK.

Álmomban kis galambok gyűltek
 körém, egész sereg galamb
 s búgtak, együgyuanz nótára
 búgtak, mint sok ezer harang.
 Vállamra és fejemre ültek,
 a két karomra települtek,
 járkáltak a tenyeremen,
 és búgtak édesen.

Szemem fényes kerekre tágult
 láttukra, lelkem kacagott,
 amint szárnyaikkal legyezték
 arcom, fehér kis alakok.
 És láttam: mind az égre néz föl,
 tán az ég titkos hangjegyéről
 olvastak, az volt a betű,
 mert szép volt, szép volt s egyszerű!

Horváth Izabella.

KRISZTUS-SZONETT.

Uram, ma hozzád cseng e kék szonetten
 pár furcsa rím, pár strós, kurta sor,
 s mint végtelenben elmúló fásor
 alján jó nénikék a körmenetben,

míg vékonyan leng halk gregorián
 s ők bús szívük szelíd szívedre hozzák,
 úgy jönnek vissza napjaim tehozzád
 s pici csengőjük cseng a glórián,

mit kórusokból énekelnek egyre,
 míg más kereszttel mégy a régi hegyre
 és jó szemed talán engem keresve

a régi strást rejti újra, halkan,
 s míg glóriázunk néha-tiszta dalban,
 te meghalsz holnap újra s minden este.

Szabó Zoltán.